

Wanneer begon het compromis van Billy Graham?

http://wayoflife.org/index_files/when_did_grahams_compromise_begin.html, 5-12-2013

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V. Update 6-12-2014

Graham op goede voet bij paus J.P. II (1981), kardinaal Cushing (1964), Word-Faith Paul en Jan Crouch (TBN), nogmaals paus J.P. II (1993), modernist Martin Luther King (1957), en aartsbisschop Fulton Sheen (1979)

Links: Billy Graham heeft een eredocoraat aangenomen van het katholieke Belmont Abbey in 1967. Zijn commentaar hierbij was dat hij "... geen grotere eer kende" dan deze graad te ontvangen. Hij zei bij die gelegenheid: "Het Evangelie dat deze school gebouwd heeft en het Evangelie dat me hier vanavond brengt is steeds de weg van de redding". Hieruit kunnen we concluderen dat het Evangelie van Billy Graham in 1967 en verder, het Evangelie was van de Rooms-katholieke antichristelijke hoerenkerk. Dit verklaart al het afglijden sinds 1967. Hij inhaleerde de wierook en hij is nu de discipel van de paus. Bron: <http://www.despatch.cth.com.au/Misc/Graham3.htm>

Billy Graham's compromis en ongehoorzaamheid begon al van erg vroeg in zijn bediening. Hij werd geboren in 1918 in een presbyteriaans gezin en traceert zijn bekering terug tot de prediking van de evangelist Mordecai Ham in 1934. Hij studeerde af aan de high school in mei 1936 en ging naar het Bob Jones College (dat later de

Bob Jones University werd), maar verwisselde voor het Florida Bible Institute na slechts één semester, omdat hij niet hield van de strikte discipline aan Bob Jones.

Hij noteert in zijn biografie: "één ding dat me aangreep [in het Florida Bible Institute] was de diversiteit aan zienswijzen die in de klasruimte duidelijk werden, een wonderlijke mengeling van oecumenische en evangelicale gedachten die ver op zijn tijd vooruit was" (Graham, *Just As I Am*, p. 46).

Het was tijdens zijn verblijf in Florida dat Graham de roep om te prediken voelde. Laat in 1938 werd hij gedoopt in een baptistenkerk door onderdompeling, en in begin 1939 werd hij verordineerd om te prediken in een Southern Baptist congregatie.

Graham studeerde af aan het Florida Bible Institute in mei 1940, en ging naar het Wheaton College in september, waar hij afstudeerde in 1943.

In mei 1944 begon hij te prediken voor de nieuw opgerichte Chicagoland Youth for Christ, en in Januari 1945 werd hij aangesteld tot eerste voltijdse evangelist voor Youth for Christ International.

Hij was president van Northwestern Schools (gesticht door W.B. Riley) van december 1947 tot februari 1952, maar hij bleef reizen en prediken voor Youth for Christ en breidde uiteindelijk uit met een onafhankelijke bediening.

De Billy Graham Evangelistic Association werd gevormd in 1950, en de *Hour of Decision* radiouitzendingen begonnen datzelfde jaar. Graham leidde zijn eerste citywide crusade in Grand Rapids, Michigan, in september 1947, en zijn oktober 1948 crusade in Augusta, Georgia, markeerde het begin van een openlijk oecumenisch programma. Dit was de eerste crusade die gesponsord werd door de stad. De Graham organisatie begon een brede denominationale ondersteuning te vragen voor zijn crusades.

Tijdens Graham's 1949 Los Angeles crusade, begon zijn bediening nationale persverslaggeving te krijgen. Graham's finale kloof met de meeste fundamentalistische leiders gebeurde echter niet eerder dan 1957. Dit werd teweeggebracht door het open sponsorschap van de liberale Protestant Church Council in New York City. Het Graham crusade committee in New York omvatte 120 modernistische theologen die de onfeilbaarheid van de Schrift ontkenden. De vrouw van modernist Norman Vincent Peale leidde de vrouwelijke gebedsgroepen voor de Crusade. Modernisten zoals dr. Martin Luther King, Jr. [zie plaatje bovenaan], zaten op het podium en leidden in gebed. In de *National Observer*, 30 december 1963, zei King: "Ik geloof niet in de hel als een plaats van een letterlijk brandend vuur".

HET COMPROMIS BEGON ECHTER VEEL VROEGER DAN IN 1957. AL VROEG IN 1944 WERD GRAHAM BEVRIEND MET EEN VAN DE MEEST INVLOEDRIJKE KATHOLIEKE LEIDERS IN AMERIKA: FULTON SHEEN¹.

Toen Sheen [zie plaatje bovenaan] stierf in december 1979, getuigde Graham dat hij hem "had gekend als een vriend, meer dan 35 jaar" (Religious News Service, 11 dec. 1979). Sheen was een getrouwe zoon van Rome. In zijn boek *Treasure in Clay*, zei Sheen dat een van zijn geestelijke geheimen bestond uit het opdragen van de mis, elke zaterdag, "ter ere van de Gezegende Moeder om haar bescherming af te smeken van mijn priesterschap". Sheen wijdde een heel hoofdstuk van zijn biografie aan Maria, "De Vrouw die ik liefheb". Hij zei: "Toen ik verordineerd werd, nam ik het besluit om het offer van de Heilige Offerande van de Eucharistie elke zaterdag aan de Gezegende Moeder te wijden ... dit alles maakt me erg zeker dat wanneer ik voor de Rechterstoel van Christus zal komen, Hij tot mij in Zijn Genade zal zeggen: 'Ik hoorde Mijn Moeder over u spreken'. Tijdens mijn leven heb ik ongeveer dertig bedevaarten gedaan naar het schrijn van Onze Lieve Vrouw van Lourdes, en ongeveer tien naar haar schrijn in Fatima" (Fulton Sheen, *Treasure in Clay*, p. 317).

In zijn 1997-autobiografie beschreef Graham zijn eerste ontmoeting met Sheen. Hij zegt dat hij met de trein reisde van Washington naar New York (hij geeft evenwel geen precieze datum op) en dat hij zich net opmaakte om te gaan slapen, toen Sheen aan zijn slaapcompartiment klopte en hem vroeg: "kom binnen voor een praatje en gebed" (Graham, *Just As I Am*, p. 692). Graham zegt: "Wij praatten over onze bedieningen en onze gezamenlijke toewijding tot evangelisatie, en ik vertelde hem hoe dankbaar ik was voor zijn bediening en zijn focus op Christus. ... Wij praatten verder en we baden; en tegen de tijd dat hij wegging, voelde het aan alsof ik hem heel mijn leven al kende".

Dus, Graham erkende dat hij het sacramentele evangelie van Fulton Sheen als waarheid accepteerde, zelfs reeds in die dagen (1944). Er is hierin een ernstig probleem en misleiding. Terwijl Graham Fulton Sheen ontmoette, en vriendschap met hem sloot als metgezel-evangelist, verzekerde Graham

¹ Fulton John Sheen (geboren Peter John Sheen, 8 mei 1895 - 9 december 1979) was an Amerikaanse aartsbisschop van de Rooms-katholieke kerk, gekend voor zijn prediking en in het bijzonder zijn werk op televisie en radio. (Wiki, Eng.).

fundamentalistische leiders, zoals Bob Jones Sr. en John R. Rice, dat hij het katholicisme tegenstond en dat hij een fundamentalist was. Het is evenwel duidelijk dat Billy Graham nooit die positie innam in zijn hart.

Toen Graham Sheen ontmoette in 1944, was dat drie jaar vóór zijn eerste citywide crusade. Graham was gestart met prediken voor Youth for Christ in 1944 en was een onbekende jonge man (26 j.). Waarom zou een katholieke leider, zo bekend als Fulton Sheen, van zijn weg afwijken om bevriend te worden met een onbeduidende jonge fundamentalistische baptistenprediker als Billy Graham? Graham had de high school in die tijd nog maar 8 jaar verlaten.

Ook Boston's aartsbisschop Richard Cushing² [zie plaatje bovenaan] "oefende een bijzondere invloed uit op Billy Graham vanaf 1950. Cushing drukte 'BRAVO BILLY' aan de voorzijde van zijn bisdom-uitgave tijdens de januari 1950 campagne. In een interview in 1991, verwees Graham hiernaar als een van de hoogtepunten van zijn bediening:

"Een ander significant gebeuren was er in de vroege jaren '50 in Boston. Kardinaal Cushing, in zijn magazine *The Pilot*, plaatste 'BRAVO BILLY' op de front cover. Dat maakte nieuws over heel het land. Hij en ik werden nauwe, geweldige vrienden. Dat was mijn eerste echte aanpak van de hele protestantse/katholieke situatie. Ik begon me te realiseren dat er overal christenen waren. Ze kunnen modernisten, katholieken, of wat dan ook genoemd worden, maar ze waren christenen" (*Bookstore Journal*, nov. 1991).

Tegen het eind van 1950 vormde Graham een permanent team van stafleden die zijn meetings regelden. Willis Haymaker was de frontman die de steden binnenging en de organisatorische structuur opzette die nodig was om de crusades werkzaam te maken. Een van zijn taken, zelfs in die vroege dagen, was de volgende:

"Hij deed ook beroep op de lokale katholieke bisschop of andere leden van de clerus om hen vertrouwd te maken met crusadeplannen en om hen uit te nodigen op de meetings. Gewoonlijk zouden zij dan een priester aanstellen om de meeting bij te wonen en dan terug te koppelen. Dit was jaren vóór de openheid naar protestanten van Vaticanum II, maar WIJ BEKOMMERDEN ONS EROM KATHOLIEKE BISSCHOPPEN TE LATEN ZIEN DAT HET NIET MIJN DOEL WAS DAT MENSEN HUN KERK ZOULDEN VERLATEN; veeleer wilde ik dat zij hun levens toevertrouwen aan Christus" (Graham, *Just As I Am*, p. 163).

In zijn autobiografie erkende Graham dat hij al erg vroeg in zijn bediening tot Rome naderde:

"In die tijd [maart 1950] was het protestantisme zwak in New England, deels te wijten aan theologische verschillen binnen sommige denominaties, de invloed van Unitarische ideeën in andere denominaties, en de kracht van de Rooms-katholieke kerk. Niettemin kwam een aantal katholieke priesters, en sommigen van de unitarische clerus, en sommigen van hun parochianen, naar de meetings, samen met dezen uit de evangelicale kerken. Met mijn beperkte evangelicale achtergrond was dit een verdere expansie van mijn eigen oecumenische vooruitzicht. Ik begon nu vrienden te maken onder mensen uit vele verschillende achtergronden, en een geestelijke liefde te ontwikkelen voor hun clerus" (Graham, *Just As I Am*, p. 167).

Moet ik mijn lezers eraan herinneren dat de katholieke, de unitarische en modernistische "clerus", die Graham leerde lief te hebben in de late jaren '40 en vroege jaren '50, mensen waren die precies het geloof dat Graham beweerde te hebben ontkenden? De katholieke clerus die Graham liefhad ontkende de redding door genade van Christus alleen, zonder werken of sacramenten, en zij ontkenden bovendien dat de Bijbel de enige gezagsbron is voor geloof en praktijk. De modernistische clerus die Graham liefhad ontkende dat de Bijbel het onfeilbare Woord van God is en zij stelden in vraag of ontkenden de maagdelijke geboorte, wonderen, plaatsvervangende verzoening en de opstanding van Jezus Christus. De unitarische clerus die Graham liefhad waren personen die de Godheid ontkenden en de bloedverzoening van Jezus Christus, en zij spotten met de onfeilbaarheid van de Bijbel.

² Richard James Cushing (24 aug. 1895 - 2 nov. 1970) was een Amerikaanse prelaat van de Rooms-katholieke kerk. Hij diende als aartsbisschop van Boston van 1944 tot 1970, en werd kardinaal in 1958. (Wiki, Eng.).

Waarom had Graham niet veeleer hen lief die in het gevaar vertoefden van bedrogen te worden door deze valse leraren? Waarom had hij niet eerder Gods Woord lief genoeg om een standpunt in te nemen tegen zijn vijanden? Waarom had hij niet eerder de Christus van de Bijbel lief genoeg om hen af te wijzen die de ware Christus afwezen en valse christussen volgden? Graham's liefde was gemotiveerd in de verkeerde richting. Hij had de valse herders lief, maar hij hield niet van de schapen die door deze herders weggeleid werden naar hun ondergang.

Enkel de Heer weet hoeveel invloed valse leraars, zoals Fulton Sheen en Richard Cushing, hadden op de jonge evangelist. Tegen de vroege jaren '50 was Graham ook erg intiem met modernistische theologen.

In een lezing tot het Union Theological Seminary in februari 1954, getuigde Graham dat hij zich in 1953 voor een hele dag afzonderde in een kamer in New York City met Jesse Bader³ en John Sutherland Bonnell, opdat hij hen vragen zou stellen en hun advies zou ontvangen. Door deze actie zonderde Graham zich in feite af met de duivel, omdat deze mannen zeker dienaren van de duivel waren (2 Korinthiërs 11:13-15). Bader en Bonnell waren de reinste liberalen die vele leringen van het nieuwtestamentische geloof ontkenden. In een artikel in Look magazine (23 maart 1954), stelde Bonnell dat hij en de meeste andere presbyteriaanse bedienaars niet geloofden in de maagdelijke geboorte en de lichamelijke opstanding van Christus, de inspiratie van de Schrift, een letterlijke hemel en hel, en andere doctrines.

God heeft Graham in Zijn Woord gewaarschuwd om zich af te keren van hen die leren tegen de apostolische waarheid (Romeinen 16:17). Hij waarschuwde dat dwaling zich zou uitzaaien als kanker (2 Timotheüs 2:16-18) en zou doorzuren als zuurdeeg (Galaten 5:9), en dat "slecht gezelschap goede zeden bederft" (1 Korinthiërs 15:33), maar de populaire evangelist negeerde die waarschuwingen.

Tegen 1950 was Billy Graham zo gevallen onder de macht van het katholicisme dat hij zich naar hen toe keerde voor vertroosting tijdens zijn ziekte. Tijdens zijn 1950 New England campagne, werd Graham verscheidene dagen ziek in Hartford, Connecticut. Executive Secretary Gerald Beavan "bleef naast zijn bed en las hem voor uit bisschop Fulton Sheen's Peace of Soul" (Wilson Ewin, *The Assimilation of Evangelist Billy Graham into the Roman Catholic Church*).

We hebben gezien dat Sheen een groot bewonderaar was van Maria en dat hij zeker was van Gods genade enkel op grond van zijn devotie tot Maria. Waarom zou een jonge fundamentalistische baptistenprediker zich keren tot de geschriften van zo'n man om vertroost te worden?

Graham's eerste stadsmeeting werd gehouden in Los Angeles, California, in 1949. Al zo vroeg in 1950 waren er geruchten dat Graham samenwerkte met Rooms-katholieken.

In 1950, kwam dr. Robert Ketcham van de General Association of Regular Baptist Churches een krantenartikel tegen dat aangaf dat Graham verwachtte dat katholieken en Joden zouden samenwerken in een revival in Oregon, en een ander artikel dat rapporteerde dat Graham "beslissingskaarten"⁴ had overgemaakt aan Rooms-katholieke kerken. Ketcham zond prompt een onderzoekende brief naar Billy zelf. Zijn brief bracht hem een sterke berisping van Graham's secretaris Jerry Beavan. Een deel van Beavan's antwoord was als volgt:

"Bijvoorbeeld, u vroeg of Billy Graham Rooms-katholieken en Joden had uitgenodigd om samen te werken in de evangelistische meetings. ZO'N GEDACHTE, ZELFS ALS DE REPORTER DIT SUGGEREERDE ALS KOMENDE VAN MR. GRAHAM, LIJKT BELACHELIJK VOOR ME. ZEKER MOET U WETEN DAT DIT NIET WAAR IS. ... BOVENDIEN, DAT U ENIGE WAARDE ZOU HECHTEN AAN HET IDEE DAT MR. GRAHAM ZELFS ENIGE BESLIS-SINGSKAARTEN OVERMAAKTE AAN DE ROOMS-KATHOLIEKE KERKEN LIJKT ON-VOORSTELBAAR" (John Ashbrook, *New Neutralism II*).

³ Jesse Moren Bader (1886-1963) was een evangelist, oecumenist en leider. Zijn invloed ging uit over de hele wereld. (Wiki, Eng.).

⁴ Een kaart die aanzet tot het rapporteren van een beslissing tot geloof.

Graham zou spoedig openlijk doen wat Mr. Beavan labelde als “belachelijk” en “onvoorstelbaar”. Op 6 september 1952 merkte reporter William McElwain (die schreef voor de *Pittsburgh Sun-Telegraph*) over Graham’s oecumenische activiteiten met Rome het volgende op:

“Graham benadrukte dat zijn crusade in Pittsburgh interdenominationaal zou zijn. Hij zei dat hij hoopte ‘s anderendaags Bishop Fulton J. Sheen te horen bij een van zijn missen in St. Paul’s Cathedral. Graham zei: ‘Velen van de mensen die een beslissing voor Christus bereikt hebben in onze meetings hebben zich verenigd met de katholieke kerk en we hebben aanbevelingen gekregen van katholieke publicaties wegens de hernieuwde interesse in hun kerk, volgend op een van onze campagnes. Dit gebeurde zowel in Boston als in Washington. Een van onze voornaamste doelstellingen is immers de kerken in een gemeenschap te helpen”.

Het klinkt bij mij niet zo dat dr. Ketcham’s voornoemde vragen “belachelijk” waren. Graham heeft openlijk toegegeven dat hij al in de vroege jaren ’50 zoekenden overdroeg aan de katholieke kerk.

In een interview met de Religious News Service in 1986, bevestigde de 67 jaar oude Billy Graham dat zijn bediening weloverwogen oecumenisch was, zelfs in de vroege dagen. Hij vertelde de interviewer dat een van zijn “nauwste adviseurs en vrienden” de voornoemde dr. Jesse Moren Bader was, een liberale Disciples of Christ clerusman die secretaris was van de radicale National Council of Churches (*Christian News*, March 31, 1986).

Sinds toen is Graham meer dan ooit nauwer in gemeenschap met het Rooms-katholicisme en theologisch modernisme. Zoals John Ashbrook, auteur van *New Neutralism II: Exposing the Gray of Compromise*, waarnam: “Compromis brengt een mens verder dan hij van plan was te gaan”. De bijbel waarschuwt: “Dwaal niet: slecht gezelschap bederft goede zeden” (1 Korinthiërs 15:33).

Hoe hebben Graham’s oecumenische relaties hem aangetast? De januari 1978 uitgave van *McCall’s* magazine bevatte een interview met Graham door James Michael Beam. Graham bevestigde zijn verandering in denken:

“Ik ben veel toleranter jegens andere soorten van christenen dan ik ooit was. Mijn contact met katholieken, Lutheranen en andere leiders - mensen die ver verwijderd zijn van mijn eigen Southern Baptist traditie - hebben mij geholpen, hopelijk, om me te bewegen in de juiste richting. Ik heb ondervonden dat mijn geloofspunten essentieel dezelfde zijn als deze van orthodoxe Rooms-katholieken, bijvoorbeeld. Zij geloven in de maagdelijke geboorte, en zo ook ik. Zij geloven in de opstanding van Jezus Christus en het komende oordeel van God, en zo ook ik. Wij verschillen slechts in bepaalde dingen van de latere kerktraditie”.

Dit is vreemde taal. De dwalingen van de Rooms-katholieke kerk zijn niet louter “dingen van de latere kerktraditie”. Rooms-katholicisme is de uiterste perversie van het evangelie en van de nieuwtestamentische kerk, door de vermenging van bijbelse waarheid met heidendom en jудаïsme. Rome’s valse sacramentele evangelie van genade plus werken, vereist dat we dit moeten labelen als “vervloekt” door God (Galaten 1:6-10); maar dr. Graham besliste lang geleden om het Rooms-katholicisme te aanzien als waar christendom, en hij heeft menigten op een dwaalspoor gezet door deze beslissing.